

Arbetslinjen till varje pris

Utförsäkringen var en katastrof, självförtroendemässigt, hälsomässigt och ekonomiskt. Jag vill inget hellre än få ett riktigt jobb. Men hur ska man överleva medan man är sjuk? Man behöver äta även då, betala räkningar, läkemedel.

Text: Monica Armini | [Prenumerera](#) | Debatt i [SocialPolitik nr 2 2013](#)

Arbetslinjen. Vad är det för något egentligen? Ett ganska svårfångat begrepp som beskriver hur man ska få sjuka och arbetslösa att flyttas från bidrag till arbete genom någon form av ekonomiskt tvång. Inte morot och piska. Här är det bara piskan som gäller. Det har hävdats att det har fuskats något förskräckligt med sjukpenning och sjukersättning och att det nu ska bli andra bullar. Det har varit andra bullar i ganska många år nu. Människor börjar trilla in på sin andra utförsäkring.

Men hur ser det då ut i verkligheten – för nån som faktiskt är sjuk i arbetslinjens tidsålder? Hur ser det enskilda fallet (som ingen myndighet kan uttala sig om) ut? Tja, vi får väl ta mitt fall då – det är enskilt, och på inget sätt ovanligt skulle jag tro. I en krönika kan man ju dessutom tillåta sig att skriva om sig själv.

Här sitter jag, 39 år och ensamstående med fyra barn, och vill inget hellre än att komma tillbaka till ett riktigt jobb. Ett sånt där jobb där man har ett anställningsavtal, man får lön en gång per månad, semesterersättning – eller till och med semester (!)– man kan gå med i a-kassan och man har en skyldighet att utföra en rad uppgifter på ett bra sätt. Precis ett sånt jobb vill jag ha. Men omständigheter i mitt liv har gjort att så inte är fallet.

Jag blev sjuk 2009. Så sjuk att jag sjukskrevs på heltid. Min

sysselsättning sedan dess har varit att försöka bli frisk förstås. Jag har ätit medicin, gått i sjukgymnastik, legat på sjukhus, gått i terapi, genomfört minnesträningsprogram och arbetstränat. Mycket av allt skulle jag vilja säga. Jag har varit en så flitig patient på Mölndals psykosmottagning att jag har fått frikort på sjukresor.

Nu till kruxet. Hur ska man överleva medan man är sjuk? För trots att man inte jobbar så behöver man äta, köpa läkemedel, ha kläder på kroppen och betala räkningar. Där kommer de så kallade bidragen in. Det är bara det att sjukpenning egentligen inte är ett bidrag, det är en försäkring som jag och alla andra som jobbar betalat till ifall vi en dag skulle råka ut för en olycka eller drabbas av sjukdom. Så som jag har gjort.

Min nuvarande sjukpenning är så låg att jag inte klarar av vardagen utan får ta hjälp av föräldrarna för att klara mig. Det känns inte roligt. Alternativet hade varit att vända sig till soc. Där har jag faktiskt försökt söka ekonomiskt bistånd (under perioden jag var utförsäkrad), men pappersarbetet som behövde göras för en ansökan krävde att man var 100% frisk och det var jag inte då.

Hur ser läget ut nu då? Jo, jag är fortsatt sjuk. I alla fall enligt mina vårdgivare som vägrar övertyga försäkringskassan om att jag är stark nog för att jobba. (Jag arbetstränar fyra dagar per vecka.) Och försäkringskassan vågar inte göra något utan att ha vårdens medgivande. Så länge inte försäkringskassan anser att jag är klar för arbete får jag fortsätta på sjukpenning – eller rehabiliteringsersättning som det heter när man arbetstränar. Arbetsförmedlingen, som skulle kunna ordna med ett lönebidrag för mig, vill inte ta i mig med tång förrän försäkringskassan har gett sitt godkännande. Och här sitter jag mitt i alltihop och kan inte göra så mycket annat än att vänta på att bli frisk. För det är ju så med sjukdomar, man bestämmer inte själv när man ska bli drabbad eller när man ska bli bra.

Om knappt ett och ett halvt år kommer jag utförsäkras igen. Det ser jag inte fram emot. Förra utförsäkringen var en katastrof, självförtroendemässigt, hälsomässigt och ekonomiskt. Jag hoppas innerligt att försäkringskassan har fått klartecken från vården då. Och att jag själv faktiskt är frisk. För i arbetslinjens tidsålder spelar det ingen roll hur sjuk man är – man har inte råd att känna efter. Man måste ut i jobb alldeles oavsett hur livet ser ut. Skyddsnäten som man trodde fanns visade sig vara illusioner.

monica.armini[at]gmail.com

Monica Armini

www.socialaktion.nu